

Константин Константинов

Големият мишок

Скръц, скръц, скръц... – чу се някакво тихо стъргане откъм ъгъла, дето беше леглото на старото куче Хър-хър. Майката на Мър-мър – старата котка Мяу-мяу – веднага наостри уши и се вторачи нататък. А Потуран, по-малкият ѝ син, в един миг се метна до кучето. Мяу-мяу също приближи безшумно до него и му пошепна:

– Я се поотмести мъничко, Хър-хър, та да мога да видя! Някой гризе дъската. Мишка е. Сигурно си прави нова дупка.

Хър-хър, който недочуваше, погледна недоволно и отвърна:

– Какво гризана? Каква мишка? Ти май бълнуваш, Мяу-мяу! А пък си уж сериозна котка! Какви мишки ти се мяркат, когато Мър-мър спи нощем при мене? Те да не са изумели?

Мяу-мяу поклати глава отчаяно:

– Мър-мър ли? Не ми го споменавай! Той ли ще плаши мишките! Ако знаеше само какво ми разправя той самият, нямаше да приказваш тъй.

На Хър-хър му беше омръзнало да слуша как Мяу-мяу непрекъснато се оплаква от големия си син, а пък и тъкмо сега една бълха го хапеше по опашката, но той не искаше да оскърби старата си приятелка и затуй рече:

– Е, кажи де, какво ти разправи той?...

– Чудесия! Срамотно нещо! Не е за приказване. Видял как от една дупчица излязло едно малко мишле и почнало да тича из стаята. И той, вместо да го хване, седнал върху дупката и рекъл да види какво ще прави то. А пък то полудяло от страх, разтреперало се и му се примолило: „Пусни ме, рекло, Мър-мър, да си отида, аз съм още мъничко – и да ме изядеш, няма да се нахраниш от мене. Ами гледай да хванеш чичо ми, големия Мишок, че е едър и тлъст. Пусни ме, Мър-мър, моля ти се!“ И той, умникът, взел, че го пуснал да си влезе в дупката! „Вярно, каза той, дожаля ми, то беше мъничко и много се уплаши. Но онзи, дъртият, виж, щом излезе и – свършено! Ще го изям като нищо! И тебе, майко, ще почерпя!“ Чуваш ли? Хър-хър, де се е видяло такова нещо – котка да жали мишките! А пък и кога е било Мър-мър да хване нещо, макар и муха? Той знае да лови само капките от чешмата! Виж, Потуран е друго нещо, той е ловец като мене!

– Недей така, Мяу-мяу – рече Хър-хър, – прав е котаракът. Умен си е той, защо ще хваща мъничките, нека държи дъртите! А пък и добро сърце има: всяка вечер легне при мене да ми топли гърба, почне да си мърка и ме приспи. Ха, ето го че и той сам пристига.

Наистина в това време през откренатата врата се вмъкна Мър-мър

Носеше нещо в уста. Като наближи до майка си, той пусна това нещо на земята и рече:

– Ето, майко, започнах вече тренировката! Сега да му мислят мишоците!

– Какво пак си намислил, бре хубостнико! Какво е туй чудо! – нахока го Мяу-мяу.

– Никакво чудо – отговори Мър-мър и мръдна левия си мустак. – Нали помниш, че лани младата стопанка ми беше купила една играчка – кадифена мишка, която се движеше с пружинка! Тогава аз си поиграх и я оставих, а сега отново я измъкнах. Ето я! Сега се упражнявам с нея – и тежко на мишоците!

И Мър-мър размаха пак късата си опашка.

Хър-хър погледна котарака и направи знак на Мяу-мяу. А Мър-мър подхвърли нагоре кадифената мишка, хвана я с лапички във въздуха и я налага.

– Браво, браво! Юначага! – рече Хър-хър. – Тю-ю! Няма да останат вече мишки! А сега ела да си легнеш, че вече ми се приспа, а ми е хладничко.

Мър-мър го послуша, остави играчката до постелката си, легна и долепи гръб до гърба на Хър-хър. Скоро и стопаните се прибраха и цялата къща заспа. Чайникът на печката шушнеше сънливо. Хър-хър похъркваше старешки, месецът бе изпратил през прозореца два сребърни лъча – да видят какво става в кухнята и да му разправят. Нощта потече мълчаливо като голяма тъмна река.

Но призори изведнъж страшен рев раздра тишината.

– Олеле! Олеле! Изядоха ме! – викаше Мър-мър.

С един скок Мяу-мяу се намери до него, настръхнала, готова да го защитава до смърт. Зад нея, наежен, съскаше срещу незнайния враг и Потуран. А Хър-хър се дигна от възглавничката си и почна да се озърта учудено. До него с изкривено от болка лице Мър-мър продължаваше да вика, а крайчето на ухото му висеше, раздрано, и от раната капеше кръв.

– Потуране! Дръж! Ей го там големия Мишок – извика Мяу-мяу и се хвърли към дупката в ъгъла. Скочи и Потуран, блъснаха се двамата в стената, но не можаха да хванат нищо: пред носовете им опашката на Мишока се скри в дупката.

А Мър-мър все още прегръщаше кадифената мишка, мяучеше жално и ближеше кръвта, която капеше от ухото му.

Мяу-мяу се дръпна от дупката, погледна ядосано Мър-мър и го плесна през устата:

– Стига си ревал, бре пъзльо! Не те ли е срам! Ти щеше да хващаш мишките, а насмалко те щяха да те изядат. Тю-ю, какъв срам ми докара ти на стари години! Виждаш ли, Хър-хър, какво ти разправях аз!...

Хър-хър я погледна, усмихна се под мустак, бутна Мър, смигна му и рече:

– Чакай, Мяу-мяу! Не бързай пак да го хокаш. На, аз съм свидетел: той тъкмо беше заспал, сънуваше, че е хванал Мишока, и стисна още по-силно кадифената играчка, когато изведнъж живият Мишок го нападна из засада и ухапа ухото му. Ех, да беше буден Мър-мър – онзи щеше да види, ама на, имал късмет! Само че утре няма да му мине тъй, Мър-мър ще му одере кожата!...

Но докато одере кожата на Мишока, Мър-мър продължаваше да ближе кръвта, която капеше от неговата собствена, раздрана от Мишока кожа.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3280>]